

La calma que precedeix la tempesta

Un relat de: [aleshores](#)

Allò tenia menys durada que el castell de cartes que la meua neta ensulcia no ben bé està construït, en pic el veu dret i l'estormeeix d'un cop.

Així veig ara jo aquell moment de la sínia en que el catúfol és dalt i sembla que hi persistirà, que calcigarà l'aire, si de cas, però ja no caurà, romandrà per sempre suspès en mig del cel, per tota l'eternitat, com en les fotos sèpia.

la vida però impertorbable desgranava el seu desencís, la seva veritat, el seu mecanisme, la seva acció demolidora de carcasses, que creiem fixes; d'escenaris amb els quals ens convencíem de la nostre engany. Era per tant un estat de pre-catàstrofe el que no veiem al davant.

Però tot feia presagiar, si ho haguéssim mirat amb prou deteniment, el que vindria. No es podia al·legar el sempre fals lema de "keep calm and ...whatever": no es podia mantenir ja una calma impossible.

Després del dia de sol i calçots vindria el moment de pagar l'àpat i el núvol etílic ens marxaria de cop .

Sucàvem el calçot com si res no hagués de passar mai, suspesos en la cistella dalt de la sínia.

De bones ploraríem i de males sortiríem esperitats de la nostra limitació: no havíem cregut que la vida era sacrifici i algunes mínimes gotes de plaer. Però així era. Creguérem que podríem satisfer les nostres ambicions i es quedaven a mig camí. Maldàvem per ser aquella persona que ens havíem i ens havien marcat i no érem sinó una ombra del que volíem ser.

Quantes hores faltaven per a què despertéssim del nostre somni adolescent que ja havíem fet durar massa?

El realisme potser no ens va venir sinó encomanat per la nostra aparella que havent decidit abans i sense tants prejudicis afrontar ja el seu futur i el nostre abans que ho sabéssim i li haguéssim d'agrair.

Darrere el porró que generós regava la nostra gola i boca, en aquesta darrera missa adolescent que oficiàvem, el darrer xarrup, s'alçava ja el futur de debò: aquell en que hauríem de reconèixer els nostres misèries: "keep calm and be adult my friend". Estiguis tranquil tot i que hem renunciat a allò directament impossible.

Ara ho percebo amb claredat quan veig les fotos de la calçotada i recordo els moments significatius: aquella frase (que indicava escassetat de contacte físic amb la parella, aquella caiguda d'un fill provocada per la incertesa, el dubte, ...aquella blancor de rostre que denotava ja un esgotament físic i emocional.